

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Michala Jantoše a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobkyně: **P. M. G., spol. s r. o., IČO X**
sídlem 8. k. 520/9, X O.
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Šívarou
sídlem Dobrovského 64, 612 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2022, č. j. 4913/22/5200-11434-701858

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:
A) Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) zahájil dne 14. 6. 2017 daňovou kontrolu, jíž hodlal prověřit u žalobkyně správnost stanovení základu v roce 2013 v souvislosti s korunovými dluhopisy, které emitovala dne 3. 12. 2012 v celkové nominální hodnotě 9 mil. Kč. Úroky z předmětných dluhopisů uplatnila žalobkyně v daňovém přiznání k dani z příjmů právnických osob (dále jen „daň“) do nákladů snižujících základ daně částkou 300 tis. Kč. Následně dne 29. 6. 2018 rozšířil správce daně kontrolované období i na roky 2014 až 2016, v nichž žalobkyně rovněž uplatnila do daňově účinných výdajů

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

úroky z předmětných dluhopisů, a to v letech 2014 a 2015 částkou 600 tis. Kč a v roce 2016 částkou 360 tis. Kč.

2. Po provedené kontrole správce daně uzavřel, že žalobkyně neprokázala, že náklady v podobě úroků z dluhopisů vynaložila v daných zdaňovacích obdobích v souladu s § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále „ZDP“) na dosažení, zajištění či udržení zdanitelných příjmů, a proto jí za rok 2014 doměřil dodatečným platebním výměrem ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1964042/19/3101-51522-800366 daň vyšší o částku 155 230 Kč, dále jí za rok 2015 doměřil dodatečným platebním výměrem ze dne 15. 11. 2019, č. j. 1958742/19/3101-51522-800366 daň ve výši 8 360 Kč a současně zrušil daňovou ztrátu ve výši 555 752 Kč, a dále jí doměřil za rok 2016 dodatečným platebním výměrem ze dne 15. 11. 2019, č. j. 1971023/19/3101-51522-800366 daň vyšší o částku 116 850 Kč. Ve všech případech správce daně také nově stanovil penále.
3. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a všechny tři dodatečné platební výměry potvrdil. Žalobu týkající se zdaňovacího období 2013 projednal soud pod sp. zn. 65 Af 17/2022.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

Žaloba

4. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí. Uvedla, že jelikož se od 1. 1. 2015 zásadně změnila právní úprava daně z příjmů v souvislosti s bezúročnými zápůjčkami a daňová uznatelnost úroku vyplaceného z úročené půjčky byla ještě složitější (nutnost sjednání úroku na tržním principu a jeho faktické vyplacení), zvolila k refinancování bezúročné půjčky, jejíž existence ani použití k podnikání zpochybněno nebylo, dluhopisy, které jsou jakožto forma cenných papírů podstatně jednodušším nástrojem, nevyžadujícím žádné další schvalování valnou hromadou apod. Dále uvedla, že dluhopisové financování je v jejím oboru obvyklé, neboť lze těžko nákupy nemovitostí v dražbách financovat úvěrem, nemá-li daňový subjekt jinou bonitní nemovitost k zástavě.
5. Podle žalobkyně je logické, že zvolila způsob financování, který je daňově optimální pro společnost a výhodný pro jejího společníka, který nemůže být postihován za to, že je společníkem, a proto by neměl obdržet úrok za poskytnutí půjčky, a proto zvolil správce daně náhradní sankci v podobě daňové neuznatelnosti úroků z dluhopisů. Rovněž podle ní správce daně opomenul uvést, že si společník za celou dobu úrok z vydaných dluhopisů nevyplatil, a to zjevně proto, že žalobkyně k tomu nemá prostředky. Nejedná se tudíž o případ obdobný kauze K. a.s. Žalovaný podle žalobkyně nesprávně označil za nestandardní vydání dluhopisů bez návaznosti na konkrétní projekt. V daném případě se ale jednalo o zjednodušený projekt emise bez institucionálních investorů, který v roce 2012 nevyžadoval ani souhlas ČNB, tudíž nebylo třeba konkrétní projekt představovat. Prostředky byly využity k financování běžných aktivit žalobkyně, stejně jako to učinily např. některé banky. Stěží lze přitom argumentovat tím, že banka vydala dluhopisy, aby si účelově snížila zisk.
6. Dále žalobkyně uvedla, že již od roku 2011 usiluje o změnu svého pozemku parc. č. X v k. ú. P. n. M. o rozloze téměř 5 tis. m² na pozemek stavební, na němž by mohla realizovat výstavbu rodinných domů, přičemž obec tehdy investovala do kanalizačních a dalších přípojek, takže bylo očekáváno vydání povolení v dohledné době. Žalobkyně také soudní cestou usilovala neúspěšně o změnu územního plánu obce Dolany. Zatím ale nikoli vinou žalobkyně nedošlo ani ke změně pozemků na stavební. Nicméně již v samotném

několikanásobném nárůstu hodnoty pozemku za dobu od roku 2011 lze spatřovat budoucí výnos z prodeje. Žádným bankovním produktem ale nelze financovat výstavbu, která ani po deseti letech nezapočala. Z judikatury NSS podle žalobkyně vyplývá, že úroky ze zápůjčky jsou daňově uznatelné i tehdy, pokud se podnikatelský záměr dosud nerealizoval a očekávaný příjem z něj nevznikl, a naopak z ní nevyplývá, že každá koruna nákladů musí být přiřaditelná odpovídajícímu výnosu a že mezi nimi musí být přímá úměra. Žalobkyně emisí dluhopisů financovala aktiva, která jí v dlouhodobém horizontu přinesou výnos, tudíž na ni nelze aplikovat závěry rozsudku NSS sp. zn. 9 Afs 297/2020.

7. Dále žalobkyně uvedla, že jsou-li daňově uznatelné náklady na úroky z úvěru na výplatu dividendy, není důvod, aby nebyly daňově uznatelné i úroky z dluhopisů na refinancování bezúročné půjčky. V posuzovaném případě měly být jako daňově uznatelné posouzeny minimálně úroky z dluhopisů splacených bezhotovostním převodem ve výši 2 mil. Kč. Na okraj pak uvedla, že vlastní nemovitost č. p. XA na t. M. 32 v O., kde bude realizovat nástavbu, přičemž i tato nemovitost výrazně stoupla na ceně díky tomu, že díky spotřebě finančních prostředků ji nemusela odprodat.
8. Závěrem žalobkyně uvedla, že žalovaný pominul ve svém rozhodování logickou úvahu, důkazy hodnotil selektivně a čistě formalisticky, nepřihlédl k účelu právní normy a k alternativním možnostem jejího výkladu a překročil zákonem stanovené meze správního uvážení.
9. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Poukázal na obecnost v ní uvedených tvrzení, jejich neprovázanost s danou věcí a absenci reakce žalobkyně na závěry uvedené v napadeném rozhodnutí. S četnými citacemi z judikatury žalovaný obsáhle vyložil § 24 odst. 1 ZDP a institut důkazního břemene v daňovém řízení a následně zopakoval zjištěný skutkový stav a shodně s napadeným rozhodnutím i jeho právní posouzení. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně neprokázala důvodnost emise předmětných dluhopisů, refinancování bezúročné půjčky od jednatele na úročený dluhopis v závěru roku 2012 ve snaze získat prostředky na rekonstrukci nemovitosti po roce 2020 označil za ekonomicky nelogické a argumentaci plánovanou výstavbou na pozemku parc. č. X v k. ú. P. či alespoň jeho zhodnocením za lichou, neboť tento pozemek nabyla žalobkyně podle žalovaného nejen před emisí dluhopisů, ale dokonce již před poskytnutím půjčky v roce 2011, a nadto tato výstavba dosud nebyla zahájena. Žalovaný odmítl, že by jakkoli zasahoval do rozhodování žalobkyně o způsobu financování jejího podnikání. Pokud ale žalobkyně uplatnila úrokové náklady jako daňově účinné dle § 24 odst. 1 ZDP, vstoupila na pole práva veřejného a byla povinna daňovou účinnost těchto nákladů prokázat. Jak v napadeném rozhodnutí uvedl, prostředky na běžnou činnost žalobkyně disponovala. K otázce souvislosti mezi úroky a výnosy žalovaný poukázal na skutečnost, že podle NSS vychází ZDP z premisy, že se podnikatelé chovají ekonomicky racionálně, a tudíž byl požadavek na vysvětlení ekonomické opodstatněnosti počínání žalobkyně oprávněný. Žalobkyně ale bezprostřední souvislost z emise dluhopisů vzniklých úrokových nákladů se svými příjmy z podnikatelské činnosti neprokázala.
10. Žalobkyně v replice nad rámec již uvedeného namítla, že žalovaný nemá na věc jednotný právní názor, neboť v obdobné věci týkající se emise dluhopisů ve výši 7 mil. Kč společností I. W. C. spol. s r. o., které také upsal F. W. jako její jediný společník a jednatel, žalovaný označil úroky z dluhopisů ve výši odpovídající bezhotovostně splacené části emisního kurzu za daňově účinné. Žalovaný také podle žalobkyně nevysvětlil, v čem se lišila emise u ní a emise dluhopisů UniCredit Bank Czech Republic, a. s. ve výši 6 mld. Kč ve stejné době.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

11. Žalovaný na repliku žalobkyně reagoval podáním, v němž zdůraznil, že námitka nestejného rozhodování v obdobných věcech byla uplatněna opožděně a nadto je stejně nedůvodná, neboť se nejednalo o skutkově totožné věci. Odlišovala je především skutečnost, že v nyní posuzované věci došlo po úhradě částky 2 mil. Kč jednatelem žalobkyně v prosinci 2012 ke zpětnému odkupu části dluhopisů za částku 3 mil. Kč v lednu 2013. Legitimní očekávání žalobkyně v jednotné rozhodování nemohlo být v této věci zasaženo již z důvodu, že rozhodnutí ve věci W. C. spol. s r. o. bylo vydáno o měsíc dříve.
12. Při jednání soudu setrvali účastníci na svých stanoviscích.

C) Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že žalobce založil svou žalobu zejména na obecných frázích a mimoběžných tvrzeních, jimiž nijak s právními závěry žalovaného nepolemizovala.
15. Krajskému soudu proto nezbyvá než v souladu s konstantní judikaturou NSS konstatovat, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k němu a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Žalobce je povinen popsat, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS].
16. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval obecná žalobní tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, a přebíral by naopak funkci žalobceva advokáta (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32). Bylo by v rozporu s dispoziční zásadou, jíž je soudní řízení správní ovládáno (viz § 75 odst. 2 s. ř. s.), kdyby namísto žalobce nalézal konkrétní důvody nezákonnosti či konkrétní dopady do jeho práv soud a na základě zcela obecných výtek prováděl všeobsahující přezkum věci (viz v rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Azs 244/2004-49. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není pokračováním správního řízení. Jde o originární soudní přezkum správního rozhodnutí, kde žalobce musí vymezit důvody, proč je rozhodnutí žalovaného správního orgánu nezákonné.
17. Soud proto, v duchu výše vyjevených judikатурních závěrů, pouze konstatuje, že žalobkyní obecně uvedená pochybení v napadeném rozhodnutí nenalezl. Žalovaný nepominul ve svém rozhodování logickou úvahu a důkazy nehodnotil selektivně ani čistě formalisticky. Na námitku, že žalovaný nepřihlédl k účelu právní normy a k alternativním možnostem jejího výkladu, soud nemůže reagovat vůbec, neboť žalobkyně neozřejmila, kterou právní normu

měl žalovaný nesprávně vyložit a jaký alternativní výklad přehlédnout. K překročení zákonem stanovené meze správního uvážení v posuzovaném případě vůbec dojít nemohlo, neboť klíčový § 24 odst. 1 ZDP má kogentní povahu a žádný prostor pro uplatnění institutu správního uvážení nenabízí.

18. Podle § 24 odst. 1 ZDP *výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.*
19. O daňově účinný výdaj dle § 24 odst. 1 ZDP se dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu jedná pouze tehdy, jsou-li splněny čtyři podmínky: 1) výdaj byl skutečně vynaložen, 2) výdaj byl vynaložen v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů (tj. sloužil k jejich dosažení, zajištění, či udržení), 3) výdaj byl vynaložen v daném zdaňovacím období, 4) zákon stanoví, že se jedná o daňově účinný výdaj. Daňový subjekt, který výdaj zanesl do účetnictví a následně daňového priznání, je povinen v případě pochybností prokázat, že jej skutečně vynaložil, „*a to tím způsobem, jakým deklaroval na příslušném účetním dokladu*“ (viz rozsudky NSS ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005-72, ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007-73, ze dne 6. 12. 2007, č. j. 1 Afs 80/2007-60).
20. Vzhledem k tomu, že v posuzované věci zvýšil správce daně žalobkyni základ daně za všechna tři zdaňovací období s odůvodněním, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno a neprokázala, že náklady na úrokové výnosy z dluhopisů byly vynaloženy v přímé souvislosti s dosažením, zajištěním či udržením zdanitelných příjmů, je třeba shrnout alespoň v obecné rovině problematiku důkazního břemene v daňovém řízení.
21. Ustálenou judikaturu NSS k této problematice lze shrnout tak, že daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém priznání, a to především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti těchto záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že doklady předložené daňovým subjektem jsou v rozporu se skutečností, je povinen prokázat „jen“ to, že o souladu údajů na dokladech se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí tyto doklady nevěrohodnými, neúplnými, neprůkaznými nebo nesprávnými. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost předkládaných dokladů a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Tyto skutečnosti zpravidla daňový subjekt prokazuje jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím
22. Správce daně zaměřil daňovou kontrolu za obě zdaňovací období na správné zjištění a stanovení základu daně v souvislosti s dluhopisy vydanými v roce 2012. Průběh daňové kontroly, obsah komunikace mezi správcem daně a žalobkyní byl zevrubně popsán ve zprávě o daňové kontrole i v napadeném rozhodnutí.
23. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně se zabývá mj. nákupem a developmentem nemovitostí. Dne 3. 12. 2012 emitovala korunové dluhopisy v celkové nominální hodnotě 9 mil. Kč s pevnou úrokovou sazbou 10 % p. a. a splatností 20 let, přičemž celou emisi upsal dne 20. 12. 2012 jediný společník a jednatel žalobkyně, pan F. W., který téhož dne uhradil část emisního kurzu ve výši 7 mil. Kč započtením proti pohledávce, kterou měl ve stejné výši vůči žalobkyni ze smlouvy o bezúročném půjčce ze dne 7. 1. 2011 splatné dne 31. 12. 2021, a zbylé 2 mil. Kč uhradil dne 27. 12. 2012 bankovním převodem,

avšak hned v lednu 2013 žalobkyně od upisovatele dluhopisy za 3 mil. Kč odkoupila zpět, přičemž úhradu provedla bankovními převody a z části hotově ve dnech 7. 1. 2013 a dne 18. 1. 2013. Úroky z předmětných dluhopisů uplatnila žalobkyně v daňových přiznáních, jak již soud uvedl výše, v roce 2014 a 2015 vždy částkou 600 tis. Kč a v roce 2016 částkou 360 tis. Kč.

24. Žalobkyně zdůvodňovala emisi dluhopisů nejprve potřebou získání finančních prostředků k nákupu nemovitostí za účelem jejich dalšího prodeje. Jelikož ale správce daně zjistil, že se jí označovaný nákup nemovitosti uskutečnil před emisí dluhopisů, a jelikož dospěl k závěru, že žalobkyně emisí dluhopisů de facto žádné nové finanční prostředky nezískala, naopak po zpětném odkupu části dluhopisů v lednu 2013 mohla disponovat částkou o 1 mil. Kč nižší než před ní, vyslovil pochybnosti o daňové účinnosti předmětných dluhopisových úroků.
25. Následně žalobkyně uváděla, že dluhopisy emitovala proto, že byla v roce 2012 upozorněna právníkem na neplatnost smluv o půjčkách uzavřených s vlastním jednatelem dle § 132 odst. 3 zákona č. 513/1991 Sb. (tj. pro absenci formy notářského zápisu, resp. ověřeného podpisu), což se rozhodla vyřešit řádnou emisí dluhopisů, dále že si potřebovala zajistit finanční prostředky na rekonstrukci bývalé samoobsluhy po roce 2020, kdy by již neměla volné prostředky z půjčky, a také na výstavbu rodinných domů v P., a že potřebuje mít stále volné finanční prostředky na svůj chod a provoz a pro případ finančních krizí. Správce daně ale označil tato tvrzení za účelová, nelogická (absenci řádné formy smluv mohla žalobkyně v součinnosti se svým jednatelem zhojit a fakticky), ekonomicky nelogická (nedošlo k získání žádných nových finančních prostředků a nahrazení bezúročné půjčky závazkem k placení úroků z dluhopisů po dobu 7 let před plánovanou investicí nedává ekonomický smysl, stejně jako opatřování finančních prostředků pro výstavbu, o níž sama žalobkyně uvedla, že neví, kdy s ní bude moci začít kvůli soudnímu řízení v souvislosti s územním plánem). Žalobkyně proti argumentům správce daně namítala, že přefinancování dluhu je v podnikatelském prostředí běžné a nikdy nevede k zisku nových finančních zdrojů, nýbrž jen k úpravě podmínek – zde prodloužení splatnosti o 10 let, což ale správce daně odmítl s tím, že žalobkyně nejednala jako řádný hospodář, pokud závazek z bezúročné půjčky nahradila závazkem ke splacení dluhopisů s úroky, které jen za dobu do splatnosti původní bezúročné půjčky dosáhnou částky 5,4 mil, přičemž k prodloužení splatnosti mohlo dojít s ohledem na spojení osob věřitele a dlužníka i u dané půjčky. Dále žalobkyně označila další nákupy nemovitostí za účelem prodeje, k nimž prostředky získané emisí sloužily, správce daně je ale odmítl s tím, že se uskutečnily ještě před emisí a žalobkyně k nim měla k dispozici prostředky z půjčky. Dále žalobkyně argumentovala legitimitou snahy o snížení vlastní daňové zátěže a akcentovala, že účelem podnikání je dosahování zisku a že způsob financování je součástí její podnikatelské strategie. To vše sice správce daně uznal, avšak uvedl, že snaha o minimalizaci daňové zátěže nezprošťuje žalobkyni povinnosti prokázat splnění zákonných podmínek pro daňovou uznatelnost nákladů a že podnikatelská strategie žalobkyně v podobě emise dluhopisů vedla ke snížení jejího zisku, tj. k popření smyslu podnikání. Podle správce daně žalobkyně nezískala emisí dluhopisů žádné další zdroje financování své provozní činnosti, a tudíž nenaplnila ekonomickou podstatu dluhopisů.
26. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s hodnocením správce daně.
27. Tvrzení žalobkyně v žalobě, že zvolila k refinancování bezúročné půjčky od svého jednatele dluhopisy z důvodu změn a složitosti právní úpravy bezúročných zápůjček a daňové uznatelnosti úroků z půjček, je jednak zdůvodnění, které se liší od toho, jak žalobkyně zdůvodňovala emisi dluhopisů správci daně (viz výše) a jednak jde o zdůvodnění již

s ohledem na časovou osu zcela postrádající logiku. Žalobkyně se totiž (a ne zcela srozumitelně) dovolává změn právní úpravy od 1. 1. 2015 a později, přestože dluhopisy emitovala na konci roku 2012.

28. Se všem ostatními námitkami, či spíše tvrzeními, se žalovaný již vypořádal v napadeném rozhodnutí a žalobkyně s nimi nijak nepolemizuje, pouze opětovně zdůrazňuje svou svobodu rozhodnout o způsobu financování svého podnikání, o legitimitě snahy o minimalizaci daňové zátěže a o dlouhodobosti svých podnikatelských záměrů. S všemi těmito skutečnostmi se ale již ale žalovaný podrobně vypořádal v odst. 21 a násl. napadeného rozhodnutí, krajský soud se s jeho závěry zcela ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje. Žalobkyně sice nepochybně mohla emitovat dluhopisy, avšak pokud hodlala úroky, ke jejichž placení se zavázala, uplatnit podle § 24 odst. 1 ZDP do základu daně, musela splnit základní podmínku v tomto ustanovení uvedenou, a to prokázat, že vynaložila tyto úroky na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, což ale v žádném případě nesplnila, neboť veškeré důvody, kterými žalobkyně ekonomické opodstatnění emise vysvětlovala, byly zcela jednoznačně a správně žalovaným, resp. již před ním správcem daně odmítnuty jako nelogické, či neprokázané (v podrobnostech viz napadené rozhodnutí).
29. Otázka navázání či nenavázání emise dluhopisů na konkrétní investiční projekt již v době uskutečnění emise není nosným důvodem napadeného rozhodnutí, jímž je nesplnění podmínek § 24 odst. 1 ZDP, proto se jí soud blíže nezabýval. Tvrzením, že dluhopisy emitovaly i některé velké banky, se soud nezabýval, neboť žalobkyně netvrdila, že by se jednalo o v jakémkoli ohledu s jejím případem srovnatelné situace a že by tudíž tato skutečnost mohla jakkoli ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud proto neprovedl k důkazu žalobkyní dokládané emisní podmínky těchto bank.
30. Jako liché hodnotí soud tvrzení žalobkyně, že se v jejím případě nejedná o případ stejný jako případ K. a.s., nebo jako věc řešená NSS pod sp. zn. 9 Afs 297/2020, neboť to žalovaný v napadeném rozhodnutí netvrdil.
31. S žalovaným lze rovněž souhlasit, že žalobní bod porušení legitimního očekávání žalobkyně pramenícího z rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2022, č. j. 8027/22/5200-11434-713159, ve věci I. W. C. spol. s r. o., uplatněný poprvé v podání žalobkyně doručeném soudu dne 20. 7. 2022, byl uplatněn opožděně, tedy v rozporu s kogentním procesním ustanovením § 71 odst. 2 s. ř. s., neboť lhůta pro rozšíření žalobních bodů, která splývá se lhůtou pro podání žaloby, skončila dne 9. 5. 2022. Krajský soud tak k němu nemohl přihlídnout.

D) Závěr a náklady řízení

32. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. K celé věci lze dodat, že je zcela nabíledni, že žalobkyně využila propojenosti osob emitenta a upisovatele jen k tomu, aby emisí korunových dluhopisů v daňově výhodném režimu s ohledem na systém zaokrouhlování platný u dluhopisů emitovaných do konce roku 2012 snížila svůj hospodářský výsledek a současně vlastník dluhopisů získal nezdaněné úrokové příjmy. Přitom však žalobkyně opomenula, že hmotněprávní podmínkou uplatnění nákladů jako daňově účinných dle § 24 odst. 1 ZDP je prokázání, že uplatňované náklady mají přímou souvislost se zdaňovanými příjmy.
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 20. září 2023

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu